

var den at bevirke, at man fra Statsbanernes Side, naar man bebrejdede dem, at Statsbanerne gavede et saa lille Udbytte, ikke mere skulde kunne svare: Det er, fordi vi maa bære en hel Del Byrder, som ikke høre os til, og blandt disse Byrder kunde nævne, at de maatte besørge Masser af Mennesker gratis gennem Landet af humane Grunde eller af andre Grunde, der i alt Fald ikke vedkomme Statsbanerne. Den anden Hensigt var den, at naar man indførte en Tantième for Statsbanernes Personale, som skulde være en Præmie for, at Statsbanerne bleve økonomisk drevne, saa var det rimeligt, at denne Tantième blev udbetalt af det virkelige Overskud, og at den ikke blev formindsket ved, at Statsbanerne kom til at realisere Formaal, der laa udenfor deres Opgave. Det var en Aftale, men Aftalen blev ikke indfriet, og saa for to Aar siden, da Spørgsmaalet var oppe, tilbød jeg, for at skaffe det rene Regnskab, at opføre paa mit Budget en Udgift, der svarede til den Udgift, Statsbanerne havde af Fribefordring. Derved kom Fribefordringen til at sortere under Finansministeren, medens den i sit Væsen er et trafikministerielt Spørgsmaal.

Hvad der nu er Tale om, er jo en Udvidelse af Fribefordringen, og den højtærede Ordfører indledede sine Bemærkninger med at sige, at det forekom ham, at vi vare allerede komne for vidt med Hensyn til Fribefordring. Deri har han aldeles utvivlsomt Ret, men saa er det jo Spørgsmaalet, om man med det samme skal give sig til yderligere at udvide den, og det er jo det, der her er Tale om, til Dels med Støtte af Flertallet i Udvalget. Naar der kommer den Art Andragender, er jeg altid mest tilbøjelig til at sige Nej, fordi det er umuligt endeligt at sætte Grænsen, naar man Dag for Dag forrykker den, og jo mere man indrømmer Fribefordring, des mere vokser Antallet af dem, der mene ogsaa at have Krav paa den. Hvad de to første Punkter angaar, skal jeg imidlertid udtale, at jeg skal overveje det, uden at der i denne Udtalelse maa lægges noget Løfte om, at jeg vil imødekomme det, men jeg skal overveje, om jeg kan gaa med dertil.

Det tredje Punkt angaar Erstatning til Privatbanerne for Fribefordring af Soldater og Feriebørn. Fra Privatbanerne har jeg modtaget Andragende i samme Retning. Deres Ræsonnement er følgende: Da Statskassen nu betaler Statsbanerne for at befordre Feriebørnene og Soldaterne, bør den ogsaa betale Privatbanerne der-

for. Hvis dette Ræsonnement virkelig skulde kunne holde for den høje Rigsdag, vil jeg øjeblikkelig foreslaa, at vi gaa bort fra det Bogholderistandpunkt, vi hidtil have indtaget, for det er jo en ren Fiktion, at Statskassen betaler Statsbanerne, siden Statsbanernes Kasse og Statskassen er den samme, og det, at vi have opført disse noget over 260,000 Kr., tror jeg, det er, paa Finansministeriets Budget, betegner jo ingen som helst Udgift for Statskassen, ikke en Øres Udgift, men skulle vi til at betale Privatbanerne, er det en kontant Udbetaling af Statskassen, for at Privatbanerne kunne være godtgørende mod Feriebørn og Soldater, og det kan der efter min Mening ikke være Tale om. Jeg vil henstille til Privatbanerne, at de af egen fri Drift stille sig imødekommende med Hensyn til Fribefordring. Da Staten ejer Halvdelen af Aktierne i Privatbanerne, vil Staten alene derigennem komme til at bidrage med Halvdelen til de Udgifter, som Privatbanerne faa, og jeg skal love, at Statskassens Repræsentanter i Privatbanerne ikke skulde stemme imod, at der gives Fribefordring.

Under § 9 er der under Nr. 54 et Samraad om Ingeniørkaserne. Dette Samraad har givet Anledning til Udtalelser, ikke alene fra den højtærede Ordfører, men ogsaa fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle). Sagen er jo den, at det blev bestemt — jeg tror, det var i 1896 —, at Ingeniørkasserne i Kronprinsessegade, naar den ny Ingeniørkaserne var færdig, skulde lægges ind under Finansministeriet. Det skete imidlertid ikke, selv efter at den nye Kaserne var færdig. Det var ikke, som det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds sagde, i Krigsminister Bahnsøns Tid, denne Lov blev gennemført, han var gaaet af inden den Tid, men det var under følgende Ministre. Det ærede Medlem sagde, at vi havde saadan en god, rar Finansminister, der lod Forsvarsministeriet beholde denne Ingeniørkaserne til Brug. Ja, det er jo ikke alene mig, der er en god, rar Finansminister, men det var jo for Eksempel ogsaa min Forgænger, idet han har ladet Forsvarsministeriet beholde denne Ingeniørkaserne, uagtet det jo sikkert var ham bekendt, hvad der var Forudsætningen i Loven, og derved har man vænnet sig til at gøre et vist Brug af denne Kaserne. Nu siger man, at Finansministeriet maa enten sælge eller i alt Fald tage nogen Lejeafgift af